

200703335/1.

Datum uitspraak: 6 augustus 2007

/

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/21150 en 06/21149 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van
16 april 2007 in de gedingen tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 september 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 25 april 2006 heeft de minister, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 april 2007, verzonden op 18 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 29 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

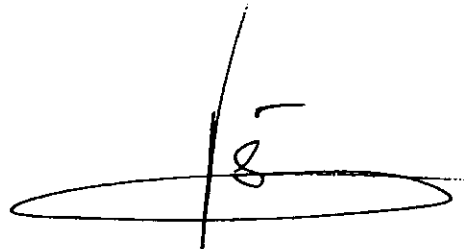
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 augustus 2007

307.

Verzonden: 6 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres postbus 70567 5201 CZ Den Bosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (073) 6443199
Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)
Nummer: 9909-27-2012

Op 1 oktober 1999 is namens [naam], nationaliteit: gesteld Staatloze, geboren op [datum], verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 30 september 1999, waarbij de aanvraag om toelating als vluchteling niet is ingewilligd. Voorts is geoordeeld dat betrokkene het bezwaar niet in Nederland mag afwachten. Betrokkene heeft tegen de dreigende uitzetting een voorlopige voorziening aangevraagd bij de rechtbank. Bij uitspraak van de rechtbank te Den Haag van 24 december 1999 is de voorlopige voorziening toegewezen.

Voorts is namens betrokkene op 13 november 2003 een bezwaarschrift ingediend tegen de beschikking van 30 september 2003, waarbij betrokkene ongewenst is verklaard.

Bij beschikking van 1 april 2004 is het bezwaar in beide zaken ongegrond verklaard, waarbij aan betrokkene is medegedeeld dat hij het beroep niet in Nederland mag afwachten. Hiertegen is namens betrokkene een voorlopige voorziening ingesteld. Bij uitspraak van de rechtbank te Breda van 12 november 2004 is geoordeeld dat betrokkene de procedure in Nederland mag afwachten. Bij brief van 3 december 2004 is de beschikking op asiel ingetrokken. Op 19 juli 2005 is de beschikking op bezwaar aangaande de OVR-verklaring ingetrokken. Derhalve dient opnieuw op de bezwaren beslist te worden.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 15 maart 2004 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikkingen in primo, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in de bezwaarschriften is aangevoerd alsmede naar aanleiding van het gestelde ter zitting en hetgeen de gemachtigde van betrokkene vervolgens per faxbericht van 29 maart 2004 heeft aangevoerd, wordt nog het volgende overwogen.

Allereerst wordt opgemerkt dat, zoals verwoord in de beschikking van 30 september 1999, de geloofwaardigheid van betrokkene reeds op voorhand in twijfel is getrokken vanwege het toerekenbaar niet overleggen van documenten aangaande zijn identiteit en nationaliteit, alsmede vanwege het ontbreken van enig reisdocument. Daarnaast heeft betrokkene onvoldoende kunnen verklaren omtrent zijn reisroute, hetgeen wel van hem had mogen worden verwacht. Het is immers niet aannemelijk dat iemand die een dergelijke reis heeft gemaakt, geen enkel indicatief van deze reis zou kunnen overleggen en daarnaast nauwelijks iets zou kunnen vertellen over de door hem gevolgde reisroute.

Tevens wordt opgemerkt dat in onderhavige beschikking diverse malen is geconcludeerd dat betrokkene onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd, met name waar het ging om de etniciteit en nationaliteit van betrokkene en zijn gezinsleden alsmede de gestelde hiermee samenhangende ondervonden problemen.

In bezwaar heeft betrokkene geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gebracht die de twijfel aan de geloofwaardigheid van betrokkene en de oprechtheid van betrokkene in zijn asielrelaas, hebben kunnen wegnemen. Hiertoe wordt bovendien nog het volgende opgemerkt.

Het uitgangspunt bij een beoordeling van de nationaliteit is dat het aan betrokkene is om aan te tonen welke nationaliteit hij bezit. In zijn schrijven aan de I.N.D. van 26 september 2003, heeft betrokkene aangegeven te zijn geboren in _____ te Rusland. Betrokkene heeft tot dan echter steeds verklaard te zijn geboren in _____ te Azerbajdzjan. Hiermee geconfronteerd heeft betrokkene verklaard dat hij heeft aangegeven in _____ te zijn geboren omdat hij bang was terug gestuurd te worden naar Azerbajdzjan. Voorts is uit de stukken van het dossier gebleken dat betrokkene gedetineerd heeft gezeten en hij blijkt de detentiestaat hij geregistreerd stond als geboren in Armenië te _____ Nu betrokkene geen documenten heeft overgelegd, noch bij binnenkomst, noch nadien en niet is gebleken dat hij pogingen heeft ondernomen om enig document naar Nederland te krijgen om in de procedure in te brengen en betrokkene geen steekhoudende onderbouwing heeft gegeven voor zijn wisselende verklaringen omtrent zijn nationaliteit dient het voor rekening en risico van betrokkene te blijven dat zijn nationaliteit niet vastgesteld kan worden. Voor zover betrokkene stelt staatloos te zijn wordt overwogen dat gezien het bovenoverwogene betrokkene hierin niet gevolgd kan worden, daar niet vast te stellen valt of betrokkene aan de criteria voor Staatloosheid voldoet. Nu betrokkene zelf voor deze situatie verantwoordelijk is, immers hij heeft verschillende verklaringen omtrent geboortelanden afgelegd dient dit voor rekening en risico van betrokkene te blijven.

Voorts wordt gezien het bovenstaande omtrent de door betrokkene zelf aangegeven verschillende geboortelanden het niet mogelijk geacht te beoordelen of betrokkene als vluchteling in de zin van het Verdrag beschouwd dient te worden. Evenmin kan worden beoordeeld of betrokkene in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, c, d, e of f van de Vreemdelingenwet. Dit dient nu het aan betrokkene zelf te wijten valt dat er geen beoordeling plaats kan vinden dan ook voor rekening en risico van betrokkene te blijven.

Voorts wordt ambtshalve overwogen dat betrokkene gezien de veroordelingen aangaande diefstallen en doodslag niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking tijdverloop in de asielprocedure. Immers het hebben van openbare orde aspecten is een contra-indicatie voor de verlening hiervan.

Op grond van het bovenstaande is het bezwaar ongegrond en komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, dan wel voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking tijdverloop.

Aangaande het bezwaarschrift van 13 november 2003, gericht tegen de beschikking van 30 september 2003, waarmee betrokkene ongewenst werd verklaard, wordt het volgende overwogen.

De weigering om aan betrokkene ~~voortgezet~~ verblijf hier te lande toe te staan betekent in principe geen schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Gelet op het feit dat betrokkene tevens ongewenst wordt verklaard wordt hem de mogelijkheid ontnomen om zijn kinderen in Nederland te bezoeken (artikel 67 Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 197 Wetboek van Strafrecht). Gelet hierop is er - voor zover het de ongewenstverklaring van betrokkene betreft - sprake van inmenging in het recht als bovenbedoeld.

De inmenging is echter gerechtvaardigd in het belang van de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, welk belang wordt genoemd in het tweede lid van voornoemde Verdragsbepaling. Betrokkene is immers, zoals hierboven reeds werd vermeld, diverse malen veroordeeld voor uiteenlopende delicten, waaronder zeer ernstige.

Tegenover vorenbedoeld - algemeen - belang staat het persoonlijk belang van betrokkene, die inmiddels uit de ouderlijke macht is ontzet, dat is gediend met het hier te lande onderhouden van het familie- of gezinsleven dan wel het contact met zijn kinderen. In onderhavig geval dient eveneens het persoonlijk belang van de kinderen van betrokkene in aanmerking te worden genomen.

Daarbij is het volgende in aanmerking genomen.

In het algemeen kan worden gesteld dat, wanneer het een eerste verblijfsaanvaarding betreft, zwaarder gewicht kan worden toegekend aan de belangen van de Staat dan aan de belangen van de betrokken vreemdeling of zijn familieleden, in casu zijn twee kinderen.

Voorts wordt overwogen dat er weliswaar sprake is van familieleden, maar dat er geen sprake is van het leven in gezinsverband, immers betrokkene is uit de ouderlijke macht ontzet. In casu is derhalve gelet op de van belang zijnde aspecten, de zogenoemde guiding principles, zoals deze zijn verwoord in het arrest van het EHRM inzake Betrokken zijn de aard en zwaarte van het misdrijf, alsmede het gedrag van betrokkene in de periode die is gelegen tussen het gepleegde misdrijf, te weten doodslag en nadien. Betrokkene is ook na de veroordeling aangaande de doodslag veroordeeld voor een ander delict, te weten diefstal, dan wel poging tot diefstal. Derhalve kan niet, zoals betrokkene zelf aangeeft gesteld worden dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde meer zal opleveren, omdat hij zijn leven gebeterd heeft. Derhalve bestaat er geen positieve verplichting voor de Staat om betrokkene verblijf hier te lande toe te staan.

Voorts wordt overwogen dat verder niet is gebleken van omstandigheden dat geen uitoefening van familieleden dan wel gezinsleven in de toekomst (elders) niet mogelijk is. Evenmin is sprake van een objectieve belemmering, leidende tot een positieve verplichting om betrokkene verblijf hier te lande toe te staan. Hierbij wordt van belang geacht dat de kinderen inmiddels de leeftijd van 15 respectievelijk 12 jaar hebben bereikt.

Gelet op het vorenstaande en na afweging van het persoonlijk belang enerzijds en het algemeen belang anderzijds, kan in dit geval in redelijkheid aan het algemeen belang meer gewicht worden toegekend en wordt inmenging gerechtvaardigd geacht.

Op grond van het bovenstaande zijn de beide bezwaarschriften ongegrond. Derhalve komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

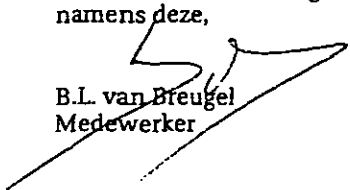
Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

- 1) het bezwaar van 1 oktober 1999 ongegrond te verklaren.
- 2) het bezwaar van 13 november 2003 ongegrond te verklaren

Den Bosch, 25 april 2006

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

B.L. van Breugel
Medewerker

Tegen het besluit de bezwaarschriften, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel en de ongewenstverklaring ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

Tegen het gedeelte van het besluit dat ertoe strekt ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking tijdverloop te onthouden kan bezwaar worden gemaakt bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie. Daartoe dient de vreemdeling ten aanzien van wie het besluit is gegeven of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of een advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan die Minister gericht bezwaarschrift te zenden aan het in het briefhoofd vermelde postbusnummer. Een gemotiveerd bezwaarschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden. Het is raadzaam een kopie van de beschikking bij het bezwaarschrift mee te zenden. Voorts is het van belang dat de korpschef in kennis wordt gesteld van de indiening van een bezwaarschrift.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een bezwaarschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 06/21150 en 06/21149

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 16 april 2007.

inzake

geboren op
staatloos,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. R.C. van den Berg,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J.H.M. Post.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij besluit van 30 september 1999 heeft verweerder eisers aanvraag om toelating als vluchteling (thans aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd) niet ingewilligd. Tegen dit besluit heeft eiser bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 30 september 2003 is eiser ongewenst verklaard. Ook tegen dit besluit heeft eiser bezwaar gemaakt.

Op 15 maart 2004 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie.

Bij besluit van 25 april 2006 heeft verweerder eisers bezwaren, gericht tegen de besluiten van 30 september 1999 en 30 september 2003 ongegrond verklaard en die besluiten gehandhaafd.

Eiser heeft tegen dit besluit op 28 april 2006 beroep ingesteld. Tevens heeft eiser bij verzoekschrift van 28 april 2006 de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting van eiser achterwege wordt gelaten totdat op het beroep zal zijn beslist. Het verzoekschrift is geregistreerd onder zaaknummer AWB 06/21152.

AWB 06/21150 en 06/21149

2

De zaak is behandeld ter zitting van 15 februari 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

De ongewenstverklaring (zaaknummer AWB 06/21150)

1. Allereerst is aan de orde of het besluit van 27 april 2006, voor zover dit de ongewenstverklaring van eiser betreft, in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beantwoording van deze vraag uit van de volgende feiten. Eiser is met zijn echtgenote en zijn twee zonen op 1 september 1999 Nederland binnengekomen en heeft op 28 september 1999 met zijn gezin een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 30 september 1999 niet ingewilligd. Op 19 februari 2002 is eiser door de rechtbank Arnhem veroordeeld tot vier jaren gevangenisstraf, in verband met de moord op zijn echtgenote op 21 juli 2001. Tevens is eiser ontzet uit de ouderlijke macht. Eiser is voorts veroordeeld vanwege mishandeling van een ambtenaar en bij herhaling vanwege diefstal. Bij besluit van 30 september 2003 is eiser in verband hiermee ongewenst verklaard.
3. Verweerder stelt zich de ongewenstverklaring in dit geval geen schending oplevert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Bij afweging van alle bij het besluit betrokken belangen dient volgens verweerder het belang van eiser bij uitoefening van het gezinsleven te wijken voor het belang van de Staat bij handhaving van de openbare orde. De inmenging is volgens verweerder gerechtvaardigd. Daarbij is volgens verweerder rekening gehouden met de zogeheten 'guiding principles' uit het arrest van 2 augustus 2001 (54273/00, JV 2001/254) van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.
4. Eiser heeft zich - kort gezegd - op het standpunt gesteld dat de ongewenstverklaring de toetsing aan artikel 8 van het EVRM niet kan doorstaan. Daartoe heeft eiser aangevoerd dat verweerder zich bij de belangenafweging onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de 'guiding principles' uit het arrest.
5. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij, voor zover voor onderhavige zaak van belang, een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en de vreemdeling geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l.
6. De rechtbank acht het door verweerder gevoerde en ter zake doende beleid neergelegd in B1/2.2.4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), niet kennelijk onredelijk.
7. Niet is in geding dat verweerder het beleid in casu juist heeft toegepast. Verder staat vast dat eiser geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l van de Vw 2000. Aldus was verweerder op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 bevoegd eiser ongewenst te verklaren.
8. Het geschil spitst zich toe op de vraag of verweerder, bij het nemen van het bestreden besluit, aan de betrokken belangen, gezien in het licht van het recht op eerbiediging van het

AWB 06/21150 en 06/21149

3

familieleven tussen eiser en zijn beide kinderen, zoals neergelegd in artikel 8 van het EVRM, een juist gewicht heeft toegekend. Eiser heeft in dit verband een beroep gedaan op het arrest Boultif en aangevoerd dat verweerder met name onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de belangen van de kinderen.

9. In artikel 8 van het EVRM is bepaald dat eenieder recht heeft op respect voor zijn familie- en gezinsleven ("family life"). Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

10. Niet staat ter discussie dat er in casu sprake is van gezinsleven. Aangezien het bestreden besluit strekt tot ongewenstverklaring van eiser, waarmee hem de mogelijkheid van (zelfs) kort verblijf hier te lande en daarmee de mogelijkheid tot het uitoefenen van familie- of gezinsleven met zijn kinderen wordt ontnomen, is er sprake van inmenging in het recht op respect voor dit familie- of gezinsleven. Derhalve dient de vraag te worden beantwoord of die inmenging, gelet op artikel 8, tweede lid, van het EVRM gerechtvaardigd is. Teneinde die vraag te beantwoorden, dient een op de individuele zaak toegespitste belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de Nederlandse Staat een "certain margin of appreciation" toekomt. Aan de hand van de zogenaamde 'guiding principles' die het EHRM in het van 2 augustus 2001 heeft geformuleerd, moet worden bezien of de inmenging in het recht op familie- en gezinsleven van eiser proportioneel is in relatie tot de openbare orde. Daarbij moet in elk geval worden vastgesteld of sprake is van een objectieve belemmering om het familie- en gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen.

11. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in dit geval de inmenging gerechtvaardigd is ter bescherming van het door de overheid te behartigen belang van de openbare orde. Daarbij heeft verweerder ten eerste in algemene zin belang kunnen hechten aan de omstandigheid dat bij een eerste verblijfsaanvaarding zwaarder gewicht wordt toegekend aan het belang van de Nederlandse staat dan aan de belangen van eiser en zijn kinderen. Daarnaast zijn in de belangenafweging betrokken de ernst van het gepleegde misdrijf, te weten doodslag, zoals die tot uitdrukking komt in de opgelegde straf en het gedrag van eiser in de periode die is gelegen tussen het gepleegde misdrijf en nadien. Gebleken is dat eiser zijn vrijlating uit detentie in maart 2004 op 20 oktober 2005 en op 11 januari 2006 opnieuw is veroordeeld voor een ander delict, te weten diefstal, dan wel poging tot diefstal. Op grond hiervan kan eiser bezwaarlijk worden gevolgd in zijn verklaring ter hoorzitting van 15 maart 2004 dat hij geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat het enkele feit dat eiser momenteel niet is belast met het ouderlijk gezag, niet met zich brengt dat de gezinsband minder hecht zou zijn en dat onvoldoende rekening is gehouden met het belang van de kinderen, gelet op al hetgeen zij hebben moeten doorstaan door het verlies van hun moeder. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder bij zijn belangenafweging, naast de doorslaggevende betekenis die aan eisers gedrag is toegekend, groot belang kunnen hechten aan de omstandigheid dat eiser naar aanleiding van het door hem gepleegde misdrijf uit de ouderlijke macht is ontzet. Daarnaast heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, van belang kunnen achten dat hier weliswaar sprake is van gezinsleven, doch niet is gebleken van een leven in gezinsverband. In dit verband acht de rechtbank van betekenis

AWB 06/21150 en 06/21149

4

dat uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting weliswaar is gebleken dat eiser een omgangsregeling heeft met zijn beide zonen en dat namens de wettelijke vertegenwoordigers van de kinderen onder meer ter hoorzitting is aangevoerd dat er contact is tussen de kinderen en hun vader, doch dat niet door middel van enig onderzoek namens eiser is onderbouwd, op welke wijze het gezinsleven tussen eiser en de kinderen gestalte heeft gekregen en wat het belang is daarvan voor de kinderen is. Ter zitting heeft eiser met name zijn eigen belang bij voorzetting van het gezinsleven met zijn kinderen benadrukt. De rechtbank volgt eiser niet in zijn, door zijn gemachtigde ter zitting geponeerde stelling dat een onderzoek naar het belang van de kinderen niet noodzakelijk is, omdat de situatie sinds 2004 onveranderd is gebleven. Juist waar eiser verantwoordelijk is voor de dood van de moeder van zijn kinderen, in verband waarmee hij uit de ouderlijke macht is ontzet, komt grote betekenis toe aan de mate waarin eisers kinderen contact hebben met eiser en behoefte hebben aan de uitoefening van het gezinsleven met eiser. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich dan ook, op basis van de voorhanden zijnde informatie, op het standpunt kunnen stellen dat inmenging in het gezinsleven van eiser in casu gerechtvaardigd is.

12. Verweerder heeft zich verder in redelijkheid op het standpunt gesteld dat van objectieve belemmeringen voor eiser om eventueel het familie- of gezinsleven met zijn kinderen in het land van herkomst, dan wel elders uit te oefenen, niet is gebleken, zodat er voor hem geen positieve verplichting bestaat om eiser hier te lande verblijf toe te staan. Verweerder heeft zich bij deze afweging rekenschap gegeven van de leeftijd van de beide zonen van eiser.

13. De enkele stelling van eiser dat verweerder niet heeft gemotiveerd op welke wijze hij met zijn kinderen het gezinsleven elders zou kunnen uitoefenen, in aanmerking nemende dat hij niet is belast met het ouderlijk gezag, kan naar het oordeel van de rechtbank aan verweerders standpunt geen afbreuk doen. Het is aan eiser om aannemelijk te maken dat er sprake is van feiten en omstandigheden die maken dat hij daartoe niet in staat is.

14. Het leidt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder het beroep op artikel 8 van het EVRM op goede gronden heeft verworpen en hierin geen aanleiding heeft behoeven te zien om het persoonlijke belang van eiser (en van zijn kinderen) bij uitoefening van het gezinsleven zwaarder te laten wegen dan het belang van de Nederlandse staat bij handhaving van de openbare orde.

De verblijfsvergunning asiel (zaaknummer AWB 06/21149)

15. Ten aanzien van de beoordeling van eisers aanspraak op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ziet de rechtbank zich allereerst gesteld voor de vraag of eiser belang heeft bij de beoordeling van de rechtmatigheid van verweerders besluit dienaangaande, nu blijkens hetgeen hiervoor is overwogen de ongewenstverklaring voortduurt.

16. Verweerder heeft zich in het verweerschrift en ter zitting primair op het standpunt gesteld dat eiser, gelet op het voortduren van de ongewenstverklaring, geen belang heeft bij die beoordeling. Subsidiair heeft verweerder - kort gezegd - gesteld dat het asielrelaas van eiser niet kan worden beoordeeld nu zijn nationaliteit niet geloofwaardig wordt geacht.

17. Eisers gemachtigde heeft ter zitting gesteld bekend te zijn met de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) met betrekking tot het belang bij toetsing van de afwijzing van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning in het geval van ongewenstverklaring. Eiser is van mening dat

AWB 06/21150 en 06/21149

5

toepassing van die jurisprudentie tot gevolg zou hebben dat hem ten onrechte een oordeel over de schending van artikel 3 van het EVRM zou worden onthouden.

18. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 6 juli 2006, zaaknummer 200510434/1 (JV 2006/347) heeft geoordeeld, verbindt artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 aan de ongewenstverklaring het gevolg dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben, zolang die ongewenstverklaring voortduurt. Belang bij toetsing in rechte van een afwijzing van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning is, bij de samenloop daarvan met een besluit tot ongewenstverklaring, eerst aan de orde indien dat laatste besluit wordt vernietigd of ingetrokken, dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven.

19. Grieven betreffende de schending van artikel 3 van het EVRM dienen, gelet op de jurisprudentie van de Afdeling (zie bijvoorbeeld JV 2005, 60), dan ook te worden ingebracht in de procedure tegen de ongewenstverklaring. De rechtbank stelt vast dat in dit geval, noch in de procedure betreffende de weigering om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, noch in de procedure betreffende de ongewenstverklaring grieven met betrekking tot artikel 3 van het EVRM zijn aangevoerd.

20. Nu het beroep gericht tegen de ongewenstverklaring ongegrond dient te worden verklaard en hieruit voortvloeit dat die ongewenstverklaring voortduurt, heeft eiser geen belang bij beoordeling van de rechtmatigheid van verweerders besluit met betrekking tot de weigering om hem in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, hetgeen met zich brengt dat het daartegen gerichte beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

21. Voor veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten ziet de rechtbank geen aanleiding.

22. Mitsdien wordt beslist als volgt.

AWB 06/21150 en 06/21149

6

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep, voor zover gericht tegen de handhaving van de ongewenstverklaring van eiser (zaaknummer AWB 06/21150), ongegrond;
- verklaart het beroep, voor zover gericht tegen de handhaving van de weigering om eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen (zaaknummer AWB 06/21149), niet-ontvankelijk.

Aldus gedaan door mr. D.J. de Lange, rechter, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van drs. A.C.H. Handels als griffier op 16 april 2007.

Ingevolge artikel 120 van de Vw 2000 staat tegen deze uitspraak voor zover betrekking hebbend op het bestreden besluit met betrekking tot de verblijfsvergunning asiel, geregistreerd onder nummer AWB 06/21149 geen hoger beroep open.

Tegen deze uitspraak, voor zover betrekking hebbend op het bestreden besluit met betrekking tot de ongewenstverklaring, geregistreerd onder nummer AWB 06/21150, kunnen partijen hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 18 APR. 2007

LANGSTRAAT

PER TELEFAX: 070-3651380

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

HOGER BEROEPSCHRIFT

Waalwijk, 11 mei 2007

partijen :
betreft : hoger beroep
uw kenmerk :
ons kenmerk : 2007/rb

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2876	B 11 MEI 2007
ZAACNR.	3335
AAN:	. V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. R.C. van den Berg
mr. P.L.M. Stieger *
mr. T.C.F.M Vermeulen

Correspondentieadres:

Postbus 1023
5140 CA Waalwijk

Bezoekadres:

Burg. van der Klokkenlaan 21
Waalwijk

Tel.: 0416 - 34 99 74

Fax: 0416 - 34 73 08

* kantoorhoudende te Drunen

Geachte Voorzitter, geachte Griffier,

Hierbij stelt appellant, hoger beroep in, te dezer zake woonplaats kiezende op mijn kantooradres Burgemeester van der Klokkenlaan 21 te Waalwijk, waarvan ondergetekende stelt en verklaart door appellant tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn.

Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag zittingsplaats Den Bosch (06/21150) van 16 april 2007, verzonden op 18 april 2007 waarbij het beroep gericht tegen de ongewenst verklaring ongegrond is verklaard. (**bijlage**). Ter onderbouwing van zijn hoger beroep stelt appellant thans het navolgende.

GRIEVEN:

1. Appellant stelt in zijn eerste grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in dat geval de inmenging gerechtvaardigd is ter bescherming van het door de overheid te behartigen belang van de openbare orde en dat verweerder hem in redelijkheid bij afweging van de belangen ongewenst heeft kunnen verklaren.

In dit verband overweegt de rechtbank ten onrechte dat het louter gaat om eerste toelating. Dat is nogal relatief zo stelt appellant. Appellant verblijft al bijna 8 jaren in Nederland en zijn kinderen zijn wel in het bezit van een verblijfstitel. Het is niet zo dat appellant maar een korte periode in Nederland verblijft.

Appellant stelt voorts dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat omdat er sprake zou zijn geweest van een veroordeling na zijn detentie dat hij om die reden een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Appellant stelt dat hij om deze feiten niet ongewenst is verklaard en niet in verhouding staan tot het feit waarvoor hij een langdurige detentie heeft ondergaan. Appellant vormt in die zin dan ook geen gevaar voor de openbare orde.

Appellant stelt voorts in dit verband dat de rechtbank hem ten onrechte niet in zijn stelling volgt dat het enkele feit dat hij niet met het ouderlijk gezag is belast niet betekent dat de gezinsband minder hecht zou zijn.

Appellant stelt de rechtbank louter zijn belangen heeft beoordeeld. Niet voor niets heeft de rechtbank de belangen van de kinderen tussen haakjes geplaatst. De belangen van de kinderen worden door de rechtbank vrijwel ter zijde geschoven met de overweging dat actuele informatie zou ontbreken. Er valt evenwel weinig nieuws te melden. Op verzoek van het Nidos, de wettelijke voogdijstelling van de kinderen, is er sprake van een omgangsregeling. Als het Nidos dat het niet in het belang van de kinderen zou hebben geacht dan was er nimmer een omgangsregeling tot stand gekomen. De omgangsregeling is ook nimmer beëindigd. De overweging dat de grote betekenis toekomt aan de mate waarin er sprake is van contacten en dat kennelijk naar het oordeel van de rechtbank op basis van de voorhanden zijnde informatie verweerder inmenging gerechtvaardigd heeft mogen achten, is zoals betoogd onjuist. Uit het enkele feit dat er een omgangsregeling blijkt dat het belang van de kinderen bij aanwezigheid van appellant groot is. Integendeel, zou als toegelicht verblijft appellant in een AZC. Dat is tocht opmerkelijk, omdat een vreemdeling die ongewenst is verklaard niet eens in Nederland zou mogen zijn. Met toestemming van de Nederlandse Staat heeft thans al drie jaren een omgangsregeling plaatsgevonden en zijn de contacten na de vrijlating hersteld. Er is sprake van gezinsleven. Juist door het niet verwijderen van appellant na diens vrijlating begin 2004 is bij de kinderen de verwachting gewekt dat appellant in Nederland zou mogen blijven, althans niet ongewenst zou worden verklaard. Het getuigt dan juist onder deze omstandigheden van een bijzondere hardheid om alsnog appellant de toegang tot Nederland te ontfeggen. Onder deze omstandigheden had de rechtbank tot het oordeel behoren te komen dat bij afweging van de belangen inmenging in het gezinsleven niet gerechtvaardigd is en strijd oplevert met artikel 8 EVRM.

2. In zijn tweede grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat er niet sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven uit te oefenen. Ten onrechte heeft de rechtbank in dit verband zijn stelling verworpen dat doordat hij niet met het ouderlijk gezag over zijn kinderen is belast hij niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat er sprake is van feiten en omstandigheden op grond waarvan aangenomen kan worden dat het gezinsleven niet elders kan worden uitgeoefend. De kinderen komen het land niet uit zonder toestemming van het Nidos. Bovendien is volstrekt onduidelijk waar het gezinsleven zou moeten worden uitgeoefend. Appellant stelt dat in het belang van de kinderen daar duidelijkheid over behoort te bestaan. De overweging dat verweerder rekeningschap met van hun leeftijd heeft gegeven, is pedagogiek van de koude grond, omdat het op niets is gebaseerd. Juist in de puberteit, in de ontwikkeling naar het volwassen worden, is de aanwezigheid van een ouder onontbeerlijk.

Op grond van hetgeen is aangevoerd, heeft de rechtbank mitsdien in redelijkheid niet tot het oordeel kunnen komen dat het belang van verweerder bij handhaving van de openbare orde zwaarder weegt dan het belang van appellant en de kinderen bij uitoefening van het gezinsleven.

REDENEN WAAROM: appellant zich tot u wendt met het verzoek zijn hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage – zittingsplaats Den Bosch te vernietigen, het besluit van 27 april 2006 te vernietigen alsook verweerder in de proceskosten te veroordelen en te bepalen dat het griffierecht wordt vergoed.

Hoogachtend,

R.C. van den Berg

